

Η Chorus '87 και το αφιέρωμα στο Μάνο Χατζιδάκι

Σάββατο απόγευμα, 24 του Απρίλη. Δεν ήταν μόνο το δίλημμα να μείνει κάποιος στο σπίτι ή να βγει έξω, στα μεζεδοπωλεία της Παλιάς Πόλης... Ήταν και μια αφίσα που είχε αναρτηθεί εδώ και μέρες σε διάφορα καταστήματα και δημόσιους χώρους της πόλης μας. Υπό τη σκιά του Μάνου Χατζιδάκι, ενημέρωνε το φιλότεχνο κοινό για μια βραδιά τέχνης στο Ελληνικό Ωδείο, αφιερωμένη στο μεγάλο μουσικοσυνθέτη. Στην αφίσα, επίσης, πολλά υποσχόμενο ήταν το χαμόγελο πολυάριθμων, γυναικείων φυσιογνωμιών -που πλαισίωναν το πιάνο του Ωδείου- αλλά και η παρουσία του μαέστρου κ. Ι. Μεντζελόπουλου, που υπό την καθοδήγησή του, εγγυάται την επιτυχία κάθε μουσικής εκδήλωσης!

Με τη γενικότερη συναίνεση της παρέας, τα βήματα μας έφεραν στο Ωδείο εκείνο το βράδυ. Άλλωστε, με το τελείωμα του μουσικού αφιερώματος, τίποτα δεν απέκλειε τη γαστριμαργική απόλαυση στα σοκάκια της Παλιάς Πόλης, μια τέτοια βραδιά!

Τα μέλη της Chorus '87 ανέβηκαν στη σκηνή. «Μια ομάδα του χθες, με καινούριες στολές» και με τη χρυσόσκονη 20 και πλέον χρόνων... Τα κορίτσια του χθες, γυναίκες πια -άλλες μικρότερες κι άλλες ωριμότερες- με μαύρα φορέματα και πολύχρωμα φουλάρια ή περίτεχνα κοσμήματα, ήθελαν να τονίσουν τη σημασία της εκδήλωσης. Σαν προσωποποιημένες νότες είχαν παραταχθεί σε τρία επίπεδα. Λίγοι άνδρες και γυναίκες από τη χορωδία των Χανίων, συνταξιδιώτες στο καράβι της μουσικής αναπόλησης, είχαν έρθει, για να εμπλουτίσουν την πολυχρωμία των μελωδιών.

Αυθόρμητα υπεισήλθε η σκέψη: “Κύριε Χατζιδάκι, ατενίζεις από εκεί ψηλά που βρίσκεσαι, τη μουσική συντροφιά, που ετοιμάζεται να σε τιμήσει στο Ρέθυμνο? Μπορεί να μην είναι η «», μα, στην πλειοψηφία της, είναι η «αλλοτινή» Παιδική Χορωδία του Ελληνικού Ωδείου Ρεθύμνου, που τα μέλη της μεγάλωσαν και ξαναβρέθηκαν μετά πολλά χρόνια! Ξανάσμιξαν με οδηγό τις αναμνήσεις και την αγάπη για το χορωδιακό τραγούδι. Καμάρωσέ τα!”.

Η αφήγηση που πλαισίωσε τη μουσική εκδήλωση, με αποσπάσματα λόγου του Χατζιδάκι -δια στόματος της χορωδού Σοφίας Μπαλαφούτη- βοήθησε το ταξίδι μας στη χώρα της νοσταλγίας, σε μια άλλη «Οδό Ονείρων». Ο Χατζιδάκις φωτίστηκε από διάφορες οπτικές γωνίες, πολλές από τις οποίες ήταν άγνωστες σε εμάς. Τραγούδια λίγο-πολύ οικεία στα αυτιά μας, πλημμύρισαν το χώρο του Ωδείου Ρεθύμνου και μας μετέφεραν στο σκηνικό μιας άλλης εποχής... Ποιος δε θυμάται τους στίχους των τραγουδιών: «Ρίχνω την καρδιά μου στο πηγάδι», «Χάρτινο το φεγγαράκι», «Ο κύρ Αντώνης», «Ελα πάρε μου τη λύπη», «Αθανασία», «Τα παιδιά κάτω στον κάμπο», «Η ...κυρά», «Εφτά τραγούδια θα σου πώ», «Έρωτα εσύ», «Το φεγγάρι είναι κόκκινο», «Μίλησέ μου»..

Η Ισιδώρα Χαλκιαδάκη στο πιάνο -με το γνωστό μπρίο της- έδινε τα κελεύσματα στα πλήκτρα, ώστε να αποδώσουν με ακρίβεια τη μελωδία κάθε τραγουδιού, ενώ τα μέλη της χορωδίας, άψογα συντονισμένα, φρόντισαν με σεβασμό κι αφοσίωση να αποδώσουν τους στίχους. Η νεανική παρουσία της Έλενα Μεντζελόπουλου, που έπαιζε βιολί, αλλά και του Φραγκίσκου Κοκοβλή στο φλάουτο με ράμφος βεβαίωναν για μια ακόμα φορά ότι το μουσικό στερέωμα μπορεί να αγκαλιάσει όλες τις ηλικίες. Αριστοτεχνική, εξάλλου, ήταν και η ερμηνεία που αποδόθηκε από τα σόλο, τα οποία με περισσή φροντίδα, ευαισθησία και λεπτότητα, ανταποκρίθηκαν στο δύσκολο ρόλο που είχαν να επιτελέσουν. Οι άνδρες και γυναίκες σολίστες, με εκφραστικότητα και δύναμη ψυχής, φάνηκε ότι απολάμβαναν τα τραγούδια που ερμήνευαν, «δίνοντας τον καλύτερο εαυτό τους».

Ωστόσο, αξίζει να σημειωθεί ότι το γενικό κλίμα ευφορίας και κεφιού, που αναμφίβολα επικρατούσε, υπογραμμιζόταν σε τακτά χρονικά διαστήματα από τα χαριτωμένα κύμβαλα δακτύλων και το ντέφι, τα οποία διακριτικά έπαιζαν η Μάρθα Τριποδιανάκη και η Πόπη Κοτσίφη (χορωδοί). Θα έλεγε κανείς ότι «όλο το σύμπαν συναινούσε» στην επιτυχία εκείνης της μουσικής βραδιάς. Το κοινό δεν μπορούσε παρά να συμπαρασυρθεί σε αυτή τη μουσική ανάταση, εκφράζοντας κάθε τόσο την ικανοποίησή του με θερμά κι εγκάρδια χειροκροτήματα. Καθώς τελείωνε η εκδήλωση, ήταν εμφανής η πολύτιμη συμβολή του μαέστρου, του Γιάννη Μεντζελόπουλου, στην επιτυχία της εκδήλωσης, οποίος δεν μπορεί να κρύψει το μεράκι και την αγάπη του για τη Chorus '87!

Κλείνοντας, οφείλουμε να τονίσουμε ότι σε μια περίοδο οικονομικο-κοινωνικών δυσχερειών, είναι ενθαρρυντική κι ευχάριστη η παρουσία αρκετών μουσικών σχημάτων στην πόλη μας, τα οποία κρατούν άσβεστο τον πυρσό της μουσικής κουλτούρας. Η Chorus '87 είναι ένα από αυτά, που, σε εθελοντική βάση, πασχίζει κάθε τόσο να αναμοχλεύει στη μνήμη μας κάποια κεφάλαια της μουσικής κληρονομιάς μας.

Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ενθαρρύνουμε με την παρουσία μας όλα αυτά τα σχήματα, στις εκδηλώσεις, που κατά καιρούς οργανώνουν, επικροτώντας με αυτόν τον τρόπο την προσπάθεια και το μεράκι που επιδεικνύουν τα μέλη τους σε μια εποχή δύσκολη, η οποία προτάσσει τον υλικό πλουτισμό και τους οικονομικούς δείκτες.